

РЕШЕНИЕ

№ 26567

гр. София, 06.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2696** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на Г. А. К., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Т. Й. Л., законен представител по чл. 25 от ЗУБ, срещу Решение № 1760 от 17.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Излагат се подробни съображения за неправилна преценка на обстановката в А.. Анализът на изложената в решението обстановка А. е формален и не кореспондира с личната му бежанска история. Посочва се общодостъпна информация от интернет. Ситуацията в А. е по – ужасяваща от всякога. Правата на жените са силно ограничени. Спират помощите от САЩ. Нарушена е разпоредбата на чл. 35 от АПК. Не са обсъдени правно значими факти. Административният акт е незаконосъобразен.

В открито съдебно заседание от дата 08.07.2025 г. жалбоподателят не се явява. Представява се от адвокат Т. Л. – назначена от Националното бюро за правна помощ.

Ответникът – Председател на ДАБ – представлява се от юрисконсулт М. К.. Исква от съда да отхвърли жалбата като недоказана и неоснователна. Посочва, че не е необходимо връщане на преписката към административния орган, тъй като е разгледана изцяло бежанската история на Г. А. К. и е преценено, че той не отговаря на условията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Софийска градска прокуратура, представлява се от прокурор Яни Костов. Иска от съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че Г. А. К., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР – 13 – 1573 / 09.09.2024 г. на РПЦ – С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС). Чужденецът не е предоставил документи, удостоверяващи самоличността му и личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Попълнен е регистрационен лист и приложение към него (л. 55 – 57 от делото). Попълнена е Евродак дактилоскопна карта (л. 52 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Информирани са с указанията, относно правата и задълженията на децата под 18 години, които са сами в Република България (л. 53 – 54). Информирани са за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 48 от делото). Запознат е с информация за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 46 – 47 от делото).

Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България.

На дата 01.10.2024 г. с Г. А. К., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол (л. 27 – 30 от делото). Жалбоподателят Г. А. К., твърди, че е напуснал нелегално А. преди около една година. Отишъл е в И.. Там бил около 5 месеца. След това отишъл в Турция. Там също бил около 5 месеца. След това дошъл в България. Преминал през мрежата. Посочва, че е бил принуден да напусне А., защото там нямало работа. Има война и като цяло няма сигурност. Към България е пътувал сам. Майка му се намира в А.. Има 5 сестри и двама братя. Всички те са в А.. Посочва, че той е хазара. При хазарите има проблеми. Не ги пускат на училище. Мюсюлманин – шиит е по религия. Не е имал проблеми в А. заради религията си. Направил е опит да избяга от територията на България. Посочва, че иска да отиде в Б. и да се установи там. Посочва, че иска да отиде в Б. да има бял ден и бяло хубаво бъдеще. Тук в България не вижда хубаво бъдеще.

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 1760 от 17.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният за прилагане на цитираната правна норма. Б. статут се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост.

Според мотивите в оспореното решение, заявената от Г. А. К. причина за напускане на А. е липсата на сигурност, работа и добри условия за живот. Тези причини не могат да се определят като акт на преследване. В случая се касае за проблем от личен характер.

Според изложеното в мотивите на оспорения административен акт, едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на чл. 1, буква „А“ от Женевската конвенция е наличието на причинно – следствена връзка между поводите за преследване, а именно – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант.

Административният орган е стигнал до извода, че Г. А. К. е взел решение да напусне страната си по произход по изцяло лични причини. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на СЕО от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Прието е, че за Г. А. К. не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на СЕС от дата 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи от „тежки лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по – общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Органът е извършил преценка на актуалната обстановка в А. посредством приложената по делото справка с вх. № МД – 02 – 40 / 04.11.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. В резултат от тази преценка е прието, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според решаващия орган, ситуацията в А. не достига границите на въоръжен конфликт. Талибаните продължават да поддържат и да консолидират властта в А.. Налице са положителни аспекти от тяхното управление в сферата на икономиката. Липсват основания да се приеме, че за Г. А. К. са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че от самото си присъствие на територията на А., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, относима към предоставянето на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 -

дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 05.03.2025 г. Жалбата е подадена на дата 10.03.2025 г.

По основателността:

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Г. А. К., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш..

На Г. А. К., гражданин на А., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Г. А. К., гражданин на А., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Г. А. К., е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 1760 от 17.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Г. А. К. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на гражданин на А., който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Г. А. К. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от жалбоподателя Г. А. К. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведеното на дата 01.10.2024 г. интервю (л. 27 – 30 от делото).

От жалбоподателя Г. А. К. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал А., или

извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да поразят у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (sur place), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на Г. А. К. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто Г. А. К. е заявил, че иска да отиде до Б.. Исква да отиде в Б., за да има бял ден и бяло хубаво бъдеще. Неговите познати и приятели, които са ходили в други държави, му казали че в Б. взимат статут за три месеца.

О. дотук анализ сочи, че Г. А. К. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от Г. А. К. причина да напусне А. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на физическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен обект.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя Г. А. К.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за Г. А. К. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка с вх. № МД-02-40/04.11.2024 г. информация. Тази справка е била изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при

МС. Въз основа на тази информация се прави констатация, че в А. няма наличие на въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и в правото на ЕС. Макроикономическото управление на талибаните е успешно. Налице е стабилен обменен курс на местната валута, ниска инфлация и нарастващ износ.

В хода на съдебното производство е приложена справка с вх. № МД – 02 – 120 / 07.03.2025 г. относно: А.. Справката е подробна, като е разположена на 19 страници. В нея е посочено, че лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Т. режим поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки. Всеобхватните политически решения се взимат от лидера в К.. Понастоящем талибанското правителство – което провъзгласи А. за ислямско емирство на А. (ІЕА) – контролира цялата територия. Всички силни брокери в страната са избягали и сега се противопоставят на талибаните чрез онлайн форуми.

Справката е предоставена и приета в открито съдебно заседание от дата 13.05.2025 г. Тя се кредитира от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочената и анализирана по – горе справка не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в А. би предизвикало определени неблагоприятни за него последици. От справките не се установява в А. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за Г. А. К. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко

отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от посоченото тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за Г. А. К. съществува реална опасност. Основният мотив за Г. А. К. е икономическият. Същият заявява, че иска да отиде в Б., за да организира по – добре своя живот. Най – вероятно жалбоподателят е осъществил това свое намерение, доколкото в две поредни съдебни заседания той не се е явил лично. Стремехът към по – добър живота обаче не е от такова естество, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на Г. А. К., безогледното насилие в А. трябва да е изключително. Видно от приетата при второто съдебно заседание от дата 08.07.2025 г. актуална справка (МД – 02 – 220 / 23.04.2025 г.) в А. такова безогледното насилие няма. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на А., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя Г. А. К. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Съгласно чл. 6а от ЗУБ при произнасянето по молбата на търсещия закрила трябва да се съобрази принципът за най – добрия интерес на детето. Тази преценка се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето. Критериите са посочени в § 1, т. 5 от ДР на ЗЗакрДет., към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ.

В изпълнение на тези изисквания в хода на съдебното производство е приобщен актуален социален доклад от Агенция за социално подпомагане, Дирекция „Социално подпомагане“ – С. (л. 82 от делото). В доклада е посочено, че непълнолетният Г. К. и посетен м. април 2025 г. в РПЦ – Военна рампа, с цел провеждане на разговор. В хода на разговора е съобразена възрастта на детето и степента му на развитие. Той споделя факти, които до голяма степен се припокриват с тези, които е заявил в хода на интервюто. Отново заявява, че като крайна цел желае да стигне до Б.. При повторно посещение, поради дадени от съда указания, от служители на РПЦ – Военна рампа е посочено, че детето е напуснало лагера и към настоящия момент е обявен за издирване от органите на МВР. Справката е изготвена от Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., и се кредитира от настоящия състав.

В обобщение на посоченото, съдът намира за основателни мотивите на решаващия орган, че за

непридружения непълнолетен Г. К. не съществува риск за сигурността му на територията на А.. Ако същият се върне на територията на А., той няма да бъде лишен от неговата идентичност, ще може да бъде обгрижван от своята майка и ще поддържа нормални отношения със своите братя и сестри, които по думите му продължават да живеят в област Б.. Във връзка с това основателно в мотивите на оспорения акт е реферирано към Конвенцията на ООН за правата на детето. Правото на детето на живот в семейството е защитено в чл. 16 от Конвенцията.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Г. А. К. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 1760 от 17.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. К., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 1760 от 17.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.